

der skal kunne bevilges Udsættelse med Indpodningens Foretagelse, naar Helbreds hensyn gjør det ønskeligt, og naar de vedkommende underordnede Myndigheder ikke ere enige om at bevilge en saadan Udsættelse, skal Sagen forelægges den høiere Vridighed, saaledes at ikke Justitsministeren, men, efter hvad der er vedtaget i Landsstinget, Amtmanden tager Bestemmelse om, hvorvidt Udsættelse skal finde Sted. Jeg behøver nu sikkert ikke at fremdrage, at naar Lovforslaget har en saadan Bestemmelse om Udsættelse af Indpodningen, hvor Helbreds hensyn gjør det nødvendigt, er virkelig den Forudsætning rent forandret, hvortil det tidligere Forslag om 12 Mars Alderen knyttede sig. I to væsentlige Punkter er der altsaa foregaaet saadanne Forandringer siden Sagens Foretagelse her i forrige Samling, at man ikke kan holde sig til den Omstændighed, at man dengang foreslog 12 Mar, som Noget, der skulde være til Hinder for nu at følge Regjeringen i dets Forslag om at vælge 7 Mars Alderen. — Hvis jeg ikke opfattede det ærede Medlems Udtalelse ubehøvet, begyndte han, efter at have endt den nævnte Del af sit Foredrag, at tale i sit eget Navn, thi det forekom mig, at han sagde, at han for sit Vedkommende vilde bemærke det, som derpaa fulgte efter. Hvad var da dette? Det var en Fremhøvelse af den Omstændighed, at der rundt om i Folket kunde være og var Saadanne, som nærrede Angstelig- heds for, at Indpodningen af Kopper i en saa tidlig Alder som under det 7de Mar skulde kunne lægge Spiren til Udviklingen af Sygdomme, og da navnlig Kirtelsygdomme; han tilføiede, at man skulde give efter for en saadan Frygt hos en Del af Befolkningen, og at dette maatte indeholde Grund til ikke at træde længere tilbage med Hensyn til Aldersgrænsen end til det 12te Mar, i Særdeleshed naar man tog Hensyn til, at det tidligere var Konfirmationen, altsaa i Reglen det 14de eller 15de Mar, der dannede Grænsen. Vi have ikke blot idag hørt nævne den Frygt, som saaledes skulde vise sig hos en Del af Befolkningen for Indpodningens Følger; det er Noget, vi ogsaa have hørt udtale med særdeles stærke og indtrængende Død i forrige Samling, men naar man paaberaaber sig, at

der kan være en saadan Formening hos en Del af Befolkningen, maa man paa den anden Side ikke overse, at Frygten for en Koppe-epidemi og for Koppesygdommen ikke hos enkelte Individuer, men hos en stor, ja jeg tør sige hos den langt overveiende Del af Befolkningen, staar som et af de værste Skrællebilleder, man kan opstille, og derfor maa det efter min Overbevisning være Lovgivningsmagtens og Statens Sag at sørge for, at der gennem alle Foranstaltninger arbejdes hen til, at Samfundet ikke bliver udsat for en saadan Ulykke. Jeg har allerede ved tidligere Leiligheder tilladt mig at fremhæve de Resultater, som have vist sig med Hensyn til Indpodningens Virksomhed her i Kjøbenhavn, men ligesom tidligere er jeg af ganske naturlige Grunde heller ikke nu istand til at meddele Dplysninger om Forholdet udenfor Kjøbenhavn. Med Hensyn til Kjøbenhavn har det imidlertid vist sig, at der har herflet Koppe-epidemier gennem alle Aarene fra 1864 til Udgangen af 1869. Hvorledes Sagen forholder sig med Hensyn til det nu forløbne Mar, er jeg ikke istand til at sige af Mangel paa Dplysninger, idet saadanne ikke foreligge, men Koppeepidemier have som sagt fundet Sted vedholdende siden 1864 og indtil Udgangen af 1869. Naar man har sagt — og det er navnlig tidligere anført af det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Ter-mansen) — at man ikke behøver at være ængstelig for at hæve denne Dvang, idet der er en saadan Overbevisning om, at Kopper-indpodningen er en gavnlig Foranstaltning, at den vil trænge igennem af sig selv, saaledes at man ikke behøver at paalægge nogen Dvang i saa Henseende, idet de Enkelte maa give efter for dette Hensyn, uagtet de selv ere ængstelige for Indpodningen, saa maa jeg dog herimod bemærke, at naar man betænker, at der i Kjøbenhavn siden 1864 har været over 1000 Individuer, som man har været nødt til ved Dvang at faa vaccinede, kan man ikke hengive sig til den Tro, at den almindelige Bevidsthed om Indpodningens Vigtighed virkelig skulde være istand til at fritage Staten for at anvende Dvangsmidler, som ere nødvendige af Hensyn til det hele Samfund.